

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plăindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare in fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un sir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii II. — Administrația: Str. Cismăcii 3.

Se prenumeră și la poste și la librării.

În Bucuresti

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Două măsuri într'o monarhie.

Până unde va mai merge șovinismul tiranilor nostri parlamentari.

În mânia lor febrilă de a prefăce statul poliglot ungar într'unul național maghiar, ei fac nedreptăți preste nedreptăți, calcă în picioare interese preste interese și sevrîșce fapte preste fapte păgubitoare și pentru singuraticii cetățeni, și pentru statul, a cărui conducere le-a cădută în gură, și pentru vața și puterea formeii mai înalte de stat, pe care se rașimă Tronul dinastiei de Habsburg-Lotaringia, și care este monarhia austro-ungară.

De câte este capabil parlamentul unguresc în ziua de astăzi, s'a vădută mai ales din rezultatele desbaterilor asupra legii militare. Prin vorbiri vehemente, prin agitațiuni fără seamăn, prin demonstrațiuni și manifestațiuni șgomotoase au isbutit „representanții națiunii” să obșină în organizarea viitoare a armatei comune o concesiuine, care nu este reclamată decât de intoleranța șovinismului lor, este preste măsură nedreaptă și poate avê și va avê urmări foarte rele pentru desvoltarea și unitatea armatei.

Înțelegem cesiuinea examenelor de oficieri în rezervă a voluntarilor. Le-a succes politicilor maghiari să obșină concesiuinea, ca limba germană să nu se pretindă dela tinerii din țerile unguresci, decât în măsura cea mai indispensabilă, ear' examenul din sciințele militare teoretice să le fie permis a-l depune în limba statului, adecă în cea maghiară, respective în limba oficială croată.

Proiectul original, așa cum a fost statorit în ministerul comun de rășboiu, a conșinut dispoșiția, ca limba germană să se pretindă numai în măsura reclamată de interesele serviciului, ear' la examenul de oficieri, voluntarii, care nu posed bine limba germană, să se poată folosi și de limba lor maternă.

După-cum am vădută din notița publicată în Nrul de ieri din „Bud. Korr.,” în țerile reprezentate în consiliul imperial din Viena, unde proiectul a fost primit de mai înainte, așa va și fi pe viitor. Concesiuinea obșinută de parlamentul unguresc prin scandaluri acolo nu o pretindă nimenea, ci fiecărui tiner, care nu posed pe deplin limba germană, are voe să se folosească la examenul de oficieri în rezervă de limba sa maternă sau preste tot de limba care o posede mai bine.

Întrebăm acum, pentru-ce să fie trebuință de a se măsura cu două măsuri unul și același lucru în aceeași monarhie?

Ce resoane de stat pretind, ca tinerilor români, italieni, sloveni etc. puțini la număr în cealaltă parte a monarchiei să li-se respecte limba și naționalitatea în armată, ear' tinerilor români, slovaci, sërbi etc. din Ungaria, cu mult mai numeșoși, să nu li-se respecte?

Pentru-ce n'a fost de ajuns, dacă tinerilor de naționalitate maghiară li-s'a garantat pe deplin respectarea limbii și naționalității lor? Pentru-ce tirania parlamentară a pretins cu atâta stăruință să se decreteze și nerespectarea limbii și naționalității tinerilor naționalităților nemaghiare?

Care interese ale monarchiei, ale statului unguresc s'au ale armatei comune au reclamat nedreptatea aceasta?

Cu ce se poate motiva înaintea minții sănătoase, ca una și aceeași lege, despre una și aceeași instituțiune, sancționată de unul și același Monarch, să aibă aici un fel și dincolo altfel de aplicație?

Iată tot atâtea întrebări, la care nu aflăm alt răspuns, decât acela, că șovinismul parlamentului unguresc nu mai cunoașce margini, nu mai consideră interese, nu mai întrebă de resoane, nu mai ascultă de dreptate, ci merge orbiș înaintea spre scopurile sale, pe care n'a încetat a crede, că le va realiza.

Multă lume înlăuntru și înafară de monarhie se va întreba, cum se poate, că politicilor maghiari le succede a-și impune în monarhie și cele mai exagerate pofte?

Cum se face, că ei prin larmă și scandaluri obșin astfel de concesiuini nedrepte și inutile, ba chiar păgubitoare?

Da, repetăm, ce am mai đis odată în această materie: mare este Dșeu și meșter e — șovinismul maghiar! După-ce le-a succes politicilor maghiari să alcătuească un parlament, după a cărui fisiognomie se pare, că nu mai există în Ungaria alte naționalități afară de cea maghiară, multe pot ei face cu acest parlament.

Când se iveșce vre-o cesiuine mare și de interes vital pentru monarhie, parlamentul unguresc sub aparența legală de expresiuine constituțională a țerii întregi, observă totdeauna atitudinea, care convine intereselor speciale ma-

ghiare și își permite nereșinut de nimica să desconsidere toate celelalte interese, fie ori-cât de legitime.

Parlamentul unguresc votează legile și aduce hotărîrile sale numai și numai din punctul de vedere maghiar de rasă. Ear' factorii politici din cealaltă monarhie, fie pentru-că nu-i privesce direct, fie pentru-că de dragul bunei păci nu le convine să se mestece în cesiuinile ungare, nu i-se opune. În fine Monarchul nostru, condus de spiritul cel mai constituțional, sub responsabilitatea ministrilor sei ungari se vede adese în poziția, de a sancționa legi votate de reprezentanța constituțională a Ungariei, care poate nu corêșpund adevêrătelor interese ale Ungariei și ale monarchiei, dar' s'au făcut după toate aparențele legale.

Constituționalismul și sentimentul de dreptate al Monarchului sînt cele mai perfecte, precum asemenea cea mai mare este și indulgența Sa, după-cum toată lumea a avut privilegiu să se convingă, mai ales în timpul din urmă, de când Curtea petrece în castelul din Buda.

Nu este prin urmare nimica neobșinuit, dacă nici Coroana, nici ceialaltă factori ai monarchiei nu se opun hotărîrilor, pe care poftele panmaghiare le varsă în legi votate după toate formele parlamentare.

Da, parlamentul ungar este cauza tuturor relelor de care ne plângem, tirania lui este aceea, care atât de des ne face nedreptăți.

Și fiindcă această tiranie ne apasă în formele legalității constituționale, efectele ei sînt cu atât mai nenorocite.

„Il n'y a point de plus cruelle tyrannie que celle que l'on exerce à l'ombre des lois et avec les couleurs de la justice.”

Repetăm acest mare adevêr rostit de Montesquieu, pentru-că el nicăiri nu se potriveșce mai bine ca acolo, unde este vorba de parlamentul unguresc. Da, nu există tiranie mai cruntă ca cea exercitată la umbra legilor și păstrând aparențele constituționale!

Și de felul acesta crunt este tirania parlamentului unguresc. Sub pretextul minciinos, că representă țeara, aduce mereu la legi și hotărîri, care vor conveni minorității maghiare a țerii, dar' desconsideră majoritatea covârșitoare a ei și taie adînc în interesele cele mai vitale ale acesteia.

Sorginta tuturor relelor este, că parlamentul Ungariei nu este expresiuinea fidelă a Ungariei, ci o minciună constituțională rezultată în favorul ra-

ței maghiare dintr'o lege electorală nedreaptă, din forță și din corupțiune.

Ei bine, dacă este constatată acest rêu, ce ar trebui să facem?

Neapêr, că ar trebui să accentuăm la toate ocașiuile, pe toate căile și cu toate mijloacele posibile, că parlamentul nu reprezintă și nici nu poate reprezenta Ungaria cu fidelitate, că dorințele care primesc acolo expresiuine, nu sînt decât dorințele unei minorități, care de cele mai multe-ori jignesc și calcă în picioare dorințele majorității cetățenilor și prin urmare adevêrătele dorințe ale țerii.

Împlinim înșe noi totdeauna această dorință patriotică a noastră? Durere, nu o împlinim.

Revenim la cazul concret, care ne-a dictat aceste rënduri. Politicii maghiari au pus toate în mișcare, până-când au obșinut concesiuinea, în urma căreia naționalitatea noastră fără nici o trebuință reală se fie desconsiderată și în armată. Și ce facem noi în fața acestui trist adevêr?

Atâta cât nimic, ne îmbrăcăm adecă în tăcerea cea mai mare și dăm lumii să creadă, că concesiuinea s'a dat representațiunii legale, care a cerut-o în urma stăruinței foarte mare a poporului.

Cu totul altmitrelea s'ar presenta lucrul, dacă țecile și sutele de mii de alegători ai naționalităților, contra căroră s'a acordat concesiuinea, ar fi demonstrat lumii, că ei nu sînt reprezentați în parlament, și că dorința lor nu este ca să se facă ce s'a făcut.

Dacă tuturor băieților maghiari le-a fost permis să demonstreze contra legii militare, cine ar fi pûtut oprî bună-oară pe alegătorii români, care sînt aderenti ai partidului național, ca prin întruniri, proteste și manifestațiuni legale să-și precizeze și ei pozițiunea față cu legea militară.

Dar' alegătorii tac, comitetele cer-cuale tac, și mai adînc ca toți tace comitetul central, încât acum și noue ne vine greu a crede, că mai trăeșce.

Astfel vocea organelor noastre de publicitate n'are nici o rezonanță, parlamentul neconturbat de nimenea se poate gera ca reprezentant al țerii, și ministrul-president nu se șfiese a declara în ședința parlamentului, că la 1868 nus'aputut introduce cesiuinea limbilor în armată, pentru-că pe atunci cearta naționalităților era în floare, precând astăzi naționalitățile sînt liniștite. În adevêr dl Tisza a

făcut această declarațiune în ședința camerei dela 28 Februarie n. a. c.

Care va să đică, ajungem la conclusiunea amară, dar' adevêrată, că indolența noastră este în prima linie vina, că tirania parlamentului unguresc devine tot mai cutezătoare și că în această monarhie atât de fără șfială se poate măsura cu două măsuri.

Fie de învêțatură pentru viitor.

Prigonirea universitarilor români din Cluj.

II.

Nu există o ironie mai mare ca și motivele, pentru care ministrul de culte și instrucțiune publică unguresc denegă aprobarea statutelor societății universitarilor români din Cluj.

După el, studenții români dela această universitate nu au trebuință de nici o societate de lectură, fiindcă universitarii clujeni preste tot au deja societăți de cultivare prin sine, în care poate fi membru fiecare ascultător dela universitate fără deosebire de confesiune și naționalitate, fiindcă în Cluj există mai departe biblioteci literale și sociale, institute și reuniuni de binefacere pentru toate clasele societății, ba chiar și o filială a „Asociațiunii Transilvane”, ear' numărul universitarilor români și taxa de membru sînt atât de mici, încât societatea nu s'ar pute sustinê din propriile ei puteri.

Dacă am întra în analisarea motiveelor și am premitte, să înțelegem, că aceste sînt și adevêrătele motive, pentru care ministrul Csáky nu poate permite înființarea unei societăți de lectură românești la universitatea din Cluj, am trebui de sigur să ne facem nișce idei cam ciudate despre noțiunile actualului ministru al cultelor și instrucțiunii din Ungaria cu privire la cultivarea prin sine a unor studenți de universitate, fie aceia Maghiari, Slovaci sau Români.

Dar' sîntem pe deplin convinși, că contele Albin Csáky, un om de o rară erudițiune literară, are noțiuni foarte corecte despre cultivarea prin sine a studenților, și adevêrătele motive nu sînt cele expuse în hotărîrea ministerială, ci așa numitele „resoane de stat”, care la noi, în Ungaria, sînt astăzi identice cu șovinismul maghiar.

Acest șovinism a produs multe rele în țeară; el a frânt gütul și societății „Iulia” și tot el are să impedece acum un număr însemnat de tineri români de a

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Povestea lui Alexandru.

— Poveste. —

(Urmare și fine.)

Alexandru săracul mergea și nu mergea prin pădure, că dela o vreme il rupsese foamea nu așa într'o formă, dar' abia mai mișca, și norocul pe el, că de nu era pázit de căne și de mătă, pica prada dibănilor din pădure. Când și-a venit în fire după al treilea leșin, dete poruncă trăistutei să-i aducă o mie de cătane, care să meargă după hoși și să-i aducă legați cot la cot la el. Abia gătă vorba și toți erau aduși la el. El ceru apoi dela hoși trăistuta făcătoare de minuni, că doară n'a muri el de foame pentru ei. Hoșii înșpăimântați, ca să scape numai cu atâta, gîndind că đeu cu omul acesta nu e de glumit, îi dete trăistuta; Alexandru săracul înșe nu se mulțumi cu atâta, și ca să n'o pățeescă și a doua-oară cu ei tot așa, dete cătanelor poruncă să-i omoare pe toți. Toate se făcără după porunca lui Alexandru, după-ce mănca una bună, plecă la drum acum cu două trăistute, cu cănele și cu mătă.

După o lungă călătorie numai ce dete preste curțile împăratului din țeara aceea. Aici auđi dela vecini, că împăratul are o fată așa de frumoasă, de și-se pare că e ánger și nu om. Alexandru, acumă și el om în tâlpi, își đise, că mai bine să nu-l mai đilească D-șeu, decât să nu capete fata împé-

ratului de soție, că frumșel era, și apoi avê și cătane și tot ce-i trebuia. Își luă dar' inima în dinți și haid la împăratul.

Împăratul, voinđ să scape de el, că doară nu și-a da el fata lui după nu știu cine, îi dete poruncă, ca în trei țile să facă dela curtea împărească până la biserica din mijlocul satului un pod de aur, că apoi îi va da fata, ear' de unde nu, îi va sta capul, unde-i stau picioarele.

Voinicul nostru își luă rêmas bun pe trei țile dela împăratul și-i fágădui, că va împlini porunca împărească. Împăratul în ziua următoare privi pe fereaștră, dar' pod ca în palmă, tot astfel și a doua și acum bucuria lui, că va scăpa de generile necunoscut, ba că va și omori pe obrasnicul; dar' în a treia țil dimineața, când privi pe fereaștră nu-și credea ochilor de ceea-ce vedea. Un pod frumos tot din aur, dar' din cel mai scump, împodobia drumul dela curțile împărești și până la biserica.

Împăratul bătû în palmi de supêrare și numai ce-și trážea pêrul și numai nu se da cănilor, dar' n'avê încâtăru.

Nu preste multă vreme se arătă la curte Alexandru spunênd împăratului, că a făcut ce i-a poruncit și dacă înălțatul împérat se ține de ceea-ce i-a fágăduit, că altcum el poate să birue pe înălțatul împérat și cu oaste, de care are și el din harul Domnului destulă.

Împăratul, vêdênd că nu are încâtăru, îi spuse lui Alexandru că îi place podul și că ađi va fi și cununia.

Și după cununie împăratul și-a împărțit împériață în două, dând și lui Alexandru o parte.

În vremea căt a domnit Alexandru a făcut prin puterea trăistutelor mai multe minuni, dând oamenilor săraci și de treabă casă și masă, împărțind în toată bunăvremea bani între săraci așa, că vesteia lui străbătuse până la marginile pamêntului.

Dar' avê și el un cusur, că neveteii sale nici-când nu i-a spus nimic despre puterea ce o are el, din care pricină nevasta nici nu-l iubia din toată inima. Femeii lui, ca la toate femeile, nici nu-i era hasnă să nu șcie și ea ce are bărbatul seu, și de aceea a tot pândit după el, până-ce într'o noapte puse mână pe trăistuta și haid cu ele la o verișoară de a ei ce locuia într'altă țeară.

Vesteia despre fuga neveteii străbătû și la urechile împăratului, care se cătrâni foc pe Alexandru, dela care credea că-i vine toată supêrarea și îi dete poruncă, că dacă în trei țile nu-i va aduce fata îndêrêțit, il va băga în temniță, și apoi il va spânzura. Toate trei țilele trecură ca un cias, și Alexandru săracul deasurda își bătea capul să aducă fata, că fără trăistute el nu pûtut face nimic, ba nici nu șcia că unde se află. Împăratul nemângăiat il aruncă în grea închisoare, într'o temniță, în care nu străbătea rađa soarelui, și în care patul lui Alexandru săracul era paie mucedu și máncarea lui pâne de tărîțe și căte un păhar de apă, — de aici după șapte țile avê să-l ducă la spânzurătoare.

Cănel și mătă care i-au mai rêmas credincioase, foarte supărați de nenorocirea ce a ajuns pe stăpânil lor, care i-a scă-

pat de moarte, nici nu mai máncau și nici nu mai durmiau, ci se tot gândiau și se resgândiau ce să facă și cum să-i steie într'ajutor. Cănele, ca mai cuminte, îi povesti mătăi despre violenția stăpânei lor și îi fise să plece amêndoii la drum, că el șcie unde se află femeia stăpânului lor cu trăistuțele. Mătă se învol și ei plecără la drum și după-ce ajunseră la orașul unde era femeia, cănele îi đise mătăi, tu ca mai vicleană du-te în curte și te sue în virful stălpului dela poartă și acolo schiaună-te, mianăte cum șcii tu mai prost, că apoi toți curtenii au să iese afară la tine, și stăpâna noastră cunoscându-te, te va prinde și te va băga în casă. În casă apoi vor fi mulțime de șoareci, cărora tu le spune, că nu le faci nimic dacă ei se vor băga în noroiu și în alte spurcăciuni și așa întinapi se vor sul în patul femeii și precând aceasta va dormi mai bine se pună la ea pe gură, că apoi femeia greșoasă cum este, va scuipa trăistuțele de sub limbă unde le ține. Tu apoi iale și vină cu ele la mine, că eu te aștept aici la marginea orașului.

Mătă se duse la curte se sul pe virful stălpului dela poartă și începû dragă Doamne a se mieuna într'o formă ca aceea de credea că-i în gura șerpelui. Curtea întreagă se apropie de stălp, dar' mătă tot mai vrășmaș se mieuna până-ce se apropie de ea femeia lui Alexandru săracul, care cunoscênd-o începû a-i vorbi frumos și mătă îi făcea cu coada, se lasă să o prindă și o băga în casa de dormit. Noaptea veniră în casă o mulțime de șoareci care de care mai gras, și când

simțiră mătă, era pe aci să o tulescă la fugă, dar' mătă le vorbi prieteneșce, că ea nu le va face nimic, dacă se vor mosoli în noroiu și în alte spurcăciuni și se vor sul la doamna în pat și o vor mánji pe gură, când va dormi. Șoarecii de bucurie, că găsiră și ei în viețara lor odată o mătă de omenie se grăbiră și se mánjiră, apoi se suiră în pat, și când femeia lui Alexandru dormia mai bine se puseră la ea pe gură. Aceasta atunci, îngreșindu-se scuipa trăistuțele de sub limbă și le luă mătă. Mătă apoi începû a se mieuna și a sgaria la ușă până-ce o froaie o slobođi afară. Vêdênd-se mătă la larg dintr'un rêsuflet fu la căne. Cănele apoi îi đise, că n'au vreme de perdut și se luără la drum. Când erau să treacă preste o apă mare îi đise mătăi să-i dea lui trăistuțele să le treacă preste apă, că fiind ea mai mițicică îi e frică, că nu cumva să le scape și ea să se urce în spinare la el, dar' bine să grijeescă, să nu bage ghiarele în spinare la el, căci apoi va fi vai și amar de ei, că el va scăpa trăistuțele, și pe stăpânil lor il vor spânzura. Când fură la mijlocul apei mătă își uită de vorbele cănelui și își împlântă ghiarele în spinare, și cănele scăpă trăistuțele în apă. Supêrată era mătă, dar' mai supêrat era cănele pentru nebăgarea de seamă a mătăi; după-ce trecură apa îi dete acesteia poruncă să pândeescă lîngă apă, că doară se va ivi vre-un peșce, pe care să-l prindă și să-l mánance, ca baremi de foame să nu peară.

Stătû mătă lîngă apă cât stătû și numai ce vêdû înnotand pe suprafața apei un peșce mare mot. Cănel sărî iute în apă, prinse peșcele, il scoase afară și se puse cu mătă la

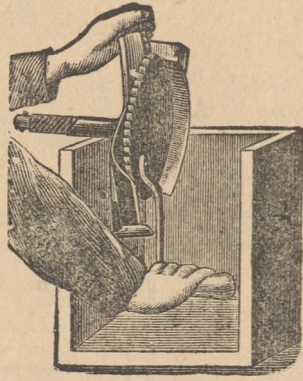
pe teritoriul regatului ungar,

De mai multe autorități de specialitate și de școale agronomice declarată de foarte bună

Mașina americană Excelsior

de sfărmit cucuruzul,

Cu această mașină țeară, inventată de știință foarte minime în greutate de 5 precum se vede din cele două șuruburi fixa de marginea tari și este ușor tându-se pe oahectolitru de țeară cad — în o

de mână fabricată în un American, conat din fer solid, chilograme, care, profilul alăturat, prin ale sale se poate deasupra a unei lădi de manuāt, pură sfărmi 2—3 cucuruz, grăunmișcare repede ceruală — în ladă, cocenii însă ies automat deasupra.

Acest fabricat indigen este în privința construcțiunii, a calității, materialului și a capacității de lucru pe deplin asemenea cu cele ce se construiesc în străinătate.

Deoarece această mașină de sfărmit cucuruzul cu deosebire am dori să o răspândim între clasele mai sărace ale poporului prin prețuri mici, alte mașini de acest fel construite în străinătate, cu deosebire cele din Berlin, nu pot concura cu cele construite în țeară, căci e mare taxa vamală și mari speșele de transport.

Aceste se află la 3 fl. v. a. la vândătorul în mare Carol F. Jickeli în Sibiu.

la 8 franci la Frații Stănescu în Ploiesci. (România) și la 3 fl. 50 cr. v. a. la

firmele notate mai jos, unde se pot procura foarte ieftin și singuratic părți de întregire ale mașinii de sfărmit.

Table listing agents and their locations: R. Schmidt & Comp. in Brașov, Adam Bokros in Cluj, Frederic Salmen in Alba-Iulia, Georg Schuster in Turda, Rud. Kaess in Orăștie, Nik Ferencz in Dej, Deak Andras in S.-S.-Georgiu, Albert Schuller in Deva, Alfred Gebauer in Făgăraș, Bisztritzány Lajos in Aiud, Ios. Caspari in Elisabetopol, Carl Falk in Cohalm, Ince Gyula in Barot, Bucher Miksa in M.-Oșorheiu, F. Olah in Sighișoara, G. Hedrich in Mediaș, Wilh. Oberth in Fabricant de plug, schimb. Hohenheimiane, Carol Nussbacher in Bistrița, Ferd. Baumann in Sebeșul-săs., K. Csizsar József in Ch.-Oșorheiu, Michael Wachner in Reghin-săs., Frid. Goldschmidt in Nasăud, Dubay Pál in Huedin, Iosif Hammer in Cincu-mare.

Francisc Rideli în Mediaș (Transilvania).

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- 1. Păduca. Novela de Ioan Slavici, leale tip., broș., elegant. Un exemplu prețul redus dela 40 cr. sau 1 la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata ferului de Matilda Cugler-Poni. exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'ast și nu va fi. Poveste de I. T. ra. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipér-Pétru. Poveste de I. T. Mera. n exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcali tândală. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 sau 6 bani.
6. Jucări jocuri de copii. De P. Ispira, culegător-tipograf. Un exemplar 2. sau 50 bani.
7. Teiu knat. Poveste de Gr. Sima al lui n. Un exemplar 8 cr. sau 16 ban.
8. Colăciul. Obiceiurile țeranilor români lantă, de Benedict Vicu. Un exemplar 6 cr. sau 32 bani.
9. Fiica nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau bani.
10. Poves. lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 i.
11. Sfântu Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. înderăcul. Poveste de Silvestru Moldan. Un exemplar 8 cr. sau 16 ban.
13. Blăstă de mamă. Legendă populară dijiurul Nasăudului. De George Coșbu. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunic de Bojena Némcová, tradusă dlimba boemă de Prof. dr. Urban Iaik. Un exemplar cu prețul redus de 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu i bani.
15. Vlad Catrina. Poveste de Gr. Sima lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10ani.
16. Din bétráni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușotca. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor înderănic. Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpăratoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgărcitul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nuscă-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spic de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Princesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina mărăgărelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalin pcurarul. Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor ce umpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Iunie 1888.

Large railway schedule table with multiple columns for routes (Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, etc.), train types (Tren de persoana, Tren scolar, etc.), and departure/arrival times.

Nota: Numerii încadrați cu linii groase însemnează oarele de noapte.